

Πρεβεζάνικα Χρονικά

Αρ. 49-50 (2013)

ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ, 49-50 (2013)

**ΠΡΕΒΕΖΑΝΙΚΑ
ΧΡΟΝΙΚΑ**
ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΗΣ ΔΗΜΟΤΙΚΗΣ ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΠΡΕΒΕΖΑΣ
Περίοδος Β', Έτος 30^ο, Τεύχος 49-50

ΑΦΙΕΡΩΜΑ ..... ΣΠ. ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ, Γ. ΡΕΝΤΖΟΣ
ΑΡΧΕΙΑΚΟ ΥΛΙΚΟ • ΜΕΛΕΤΕΣ ..... Π. ΑΡΤΑΒΑΝΗΣ, ΕΥ. ΑΥΔΙΚΟΣ
Δ. ΒΟΓΙΑΤΖΗΣ, J. CURLIN, ΔΗΜ. ΔΟΝΟΣ, Ν.Δ. ΚΑΡΑΜΠΕΛΑΣ
Α. ΚΩΝΣΤΑΝΤΑΚΗ, Γ.Ι. ΜΟΥΣΤΑΚΗΣ, Κ. ΠΑΣΧΟΥ, Κ. ΠΙΛΑΛΗ
ΣΠ. ΠΛΟΥΜΙΔΗΣ, Π. ΣΚΕΦΕΡΙΣ, ΣΠ. ΣΚΛΑΒΕΝΙΤΗΣ, Α. ΣΥΝΕΣΙΟΣ
ΛΟΓΟΓΡΑΦΙΑ ..... Α. ΚΑΡΖΗΣ
ΘΕΩΡΙΑ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑΣ ..... Κ. ΚΟΥΦΑΡΗΣ
ΠΟΙΗΣΗ ..... Κ. ΜΑΝΟΣ, Ρ. ΓΑΛΑΝΗ, Θ. ΚΑΤΩΓΙΑΝΝΗΣ
Β. ΚΟΛΙΟΣ, ΣΤ. ΜΑΦΡΕΔΑΣ
ΔΙΗΓΗΜΑ ..... Α. ΠΑΠΑΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

Πρέβεζα 2013

Συβαρίτης; Ενηλικίωση

Ρούλα Γαλάνη

doi: [10.12681/prch.28634](https://doi.org/10.12681/prch.28634)

Copyright © 2021, Ρούλα Γαλάνη

Άδεια χρήσης [Creative Commons Αναφορά 4.0](https://creativecommons.org/licenses/by/4.0/).

Βιβλιογραφική αναφορά:

Γαλάνη Ρ. (2021). Συβαρίτης; Ενηλικίωση. *Πρεβεζάνικα Χρονικά*, (49-50), 490. <https://doi.org/10.12681/prch.28634>

Ρούλα ΓΑΛΑΝΗ

Συβαρίτης

Κυνικά αδιάφοροι σηκώθηκαν οι ώμοι
και προσπέρασες.
Κομμάτια μάζεψες τα μάτια σου, τα χέρια σου,
και πέρασες
αναπολόγητος, το συβαριτικό πυλώνα.
Άδειασες το προσφάγι στ' αχαμνά του δρόμου.
Στα σκύβαλα το χέρι του οίκτου πέταξες,
φορώντας τσιμέντου προσωπείο.
Η αγρύπνια καίει τη νύχτα σου, τα περιστέρια σου.
Στο άντρο αναδύονται χρωματιστοί καπνοί.
Πνοές ασύστολες.
Έξω χιονάνθρωπος στήθηκε ο έρωτας,
δίχως φτερά.
Τα ανθεστήρια της νιότης κρύφτηκαν
σε λόχμες άννδρες.
Αρχαίοι δράκοι σφυρηλάτησαν θείους χαλκούς,
να φαλκιδεύουν μέρα τη μέρα τη δικαιοσύνη.
Κοντοζυγώνει τσακάλι γέρικο το αργό σου βήμα.
Ψάχνει, σ' άστοργους τόπους, να αποβιώσει.
Έχουν, ακόμα νόμισες, άνθρωπος. Μα όχι!
Κατάλαβες ...
Δεν ξεγελιούνται έτσι απλά της αλήθειας τα πρόσωπα.

Πρέβεζα 2008

Ενηλικίωση

Καρδιά μου, ανάστα. Σήμερα γιορτή!
Φέρε τον μαγεμένο αυλό στη λεύκα,
να γίνω ηχώ των γαρδελιών.
Προσκαρτερώ, να 'ναι χαράς ταξίδι,
σ' αυτό που αφήκε της φωλιάς το χνώτο,
το καλωσόρισμα της πατρικής αυλής,
τη μάνα που του γνέφει τραγουδώντας:

«Μου 'φυγες όταν γίνηκαν τα τείχια αέρινα
κι οι ρεματιές σου γέμισαν αηδόνια.
Όταν οι λέξεις αναπαύτηκαν στα λόγια
κι η Ρώμη τίμησε τα άξια της χρόνια.
Από τις ψηλωσιές του μαχαλά που σκάλωνες
τους παιδικούς σου φίλους ν' ανταμώνεις
πάρε μαζί σου χώμα και νερό,
μη και ποτέ λησμονηθούν τα μάτια ...
Κόψε γεράνι και βασιλικό
μη και ποτέ λησμονηθούν τα χείλη ...»

Πρέβεζα 2013